

Arrest

nr. 289 330 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 14 oktober 2019, dient op 14 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 5 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 30 november 2021.

1.3. Op 14 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 15 juli 2022 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, een agnostisch Arabier te zijn en afkomstig te zijn uit Damascus, Syrië. Uw grootmoeder zou een Duitse zijn en ook uw moeder zou, in tegenstelling tot u, de Duitse nationaliteit hebben. U zou binnen Syrië altijd in Damascus hebben gewoond, zij het op verschillende plaatsen. U trok in 2014 richting Frankrijk om er te studeren en reisde daarna verder rond in Europa. U keerde in 2015 met uw eigen paspoort terug naar Syrië en zou er sindsdien verschillende jobs hebben uitgeoefend. U werkte er op een Franse school, als vertaler en ook als persoonlijk assistent van de CEO van (...). U woonde sinds augustus 2019 samen met uw man in (...), (...) in Damascus. In oktober 2019 reisde u alleen richting België om er verder te studeren aan de universiteit. U keerde sindsdien twee keer terug naar Syrië, hetzij op vakantie of op familiebezoek. De laatste keer dat u naar Syrië trok, in 2020, kon u omwille van het coronavirus niet terugkeren en ontspoorden uw problemen in Syrië. Nog voor het huwelijk met uw man, werd in 2012 immers uw schoonvader om het leven gebracht en werden zijn huis, zaak en voertuig in beslag genomen. Hij zou reeds eerder bedreigd worden omwille van zijn atheïstische levenswandel, maar u zou omwille van de moeilijke situatie in Syrië tot 2018 niets hebben kunnen ondernemen. U probeerde nadien om het ouderlijk huis van uw partner te verkopen, waarop het huis leeggeroofd en in brand gestoken werd. U kon het huis alsnog verkopen, maar toen u de winkel wou verkopen bleek die effectief bezet te zijn. Uw man kreeg te horen dat hij hetzelfde lot beschoren zou zijn als zijn vader indien hij te veel problemen veroorzaakte, maar het bleef toen bij deze ruzie. Toen u in 2020 omwille van het coronavirus vast zat in Syrië, merkte u echter drie maal dat het raam van uw woning open stond. Volgens uw man was hij het zelf vergeten te sluiten, maar u ging daar niet in mee. Op een dag hoorde u 's nachts geluid in de voortuin en ging uw man op verkenning. Hij vertelde u dat de deur open stond, maar dat er verder niets te merken was. U zou in juli 2020 moeten terugkeren naar België om uw studies af te maken. Eind oktober 2020 zou uw man thuiskomen toen er twee onbekende mensen het huis doorzochten. U had reeds tien jaar onder oorlog geleefd en toen uw man u belde werd het u allemaal te veel. U vreesde dat u verkracht of gedood zou worden omdat u een andere mening had, omdat u atheïst bent of omwille van uw eigendommen en geld. Op 14 januari 2021 diende u vervolgens in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u volgende originele stukken neer: uw oud en nieuw paspoort, uw Belgische verblijfskaart, uw rijbewijs, uw Syrische identiteitskaart, uw geboorte- en huwelijksakte, alsook de verkoopsakte van de woning. U voegde daar verder nog gecertificeerde vertalingen aan toe van de bevestiging van het overlijden van uw schoonvader, alsook een aangifte. U stuurde per mail nog volgende kopieën door: een paspoort, een bijlage 15, een eigendomsbewijs, een treinkaart uit België en een foto van een inbraak.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Vooreerst diende u pas uiterst laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. Immers verklaarde u Syrië een eerste maal te hebben verlaten in 2011, in 2014 ruim een jaar in Europa te hebben verbleven en rondgereisd en ofschoon u regelmatig terugreisde naar Syrië (infra), zou u sinds 2019 in België verblijven. Niettegenstaande uw initiële problemen reeds uit 2012 dateren, het conflict in Syrië toen reeds gaande was en u ook in de jaren nadien meende problemen te hebben gekend, stelt het CGVS vreemd genoeg vast dat u nog tot januari 2021 zou talmen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U dan ook gevraagd waarom u zo lang zou wachten alvorens een verzoek in te dienen, beweerde u omwille van de oorlog in Syrië niet te beseffen hoe ernstig uw situatie was. Dat u dit pas zou beseffen nadat uw man vreemde personen aantrof in uw woning en u hierover telefonisch contacteerde, overtuigt echter niet. Te meer dit incident dateert uit oktober 2020, doch u pas in januari 2021 de stap zou hebben gezet tot het indienen van onderhavig verzoek kan een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 30 november 2021, p. 14, 16). Dat u hiertoe weinig gehaast bleek komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat de vaststelling dat u al die tijd legaal in België zou verblijven met een geldig studentenvisum geenszins als verschoning kan gelden voor dergelijke laattijdigheid. Immers verhindert een dergelijk legaal verblijf u niet om weldegelijk reeds een verzoek om internationale bescherming in te dienen – hetgeen u later ook eigenlijk gewoon zou doen. Te meer u meermaals heen en weer reisde tussen Syrië en België (zie infra) en uw problemen reeds lang gaande waren (supra), ziet het CGVS aldus niet in waarom u dusdanig lang zou wachten (CGVS, p. 6-7).

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Immers zou uw schoonvader volgens u in 2012 om het leven worden gebracht omwille van zijn atheïstische levenswandel, maar vreemd genoeg verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat uw schoonvader 'gewoon' moslim was en net omdat uw schoonmoeder christen was zouden zij zijn verhuisd. U dan gevraagd met wie uw schoonvader een probleem had, stelde u dat hij geen problemen had, maar vermoord werd door extremisten. Echter verklaarde u ten aanzien van de DVZ nog dat een extremistische ex-buurman hem zou hebben gevisieerd, hetgeen u nu niet meer met zekerheid leek te kunnen stellen. Wat er ook van zij, wie die man precies was, wist u evenmin. U kende hem enkel bij zijn voornaam 'I.', maar meer info bleek u niet te hebben. Hoe u dan weet dat hij een extremistische moslim was, bleek u evenmin duidelijk te kunnen aangeven. Nog vreemder was evenwel dat u opmerkte dat ook de grootvader van uw man hetzelfde lot zou zijn beschoren en uw schoonvader twee maanden later aan de beurt was. Waarom u dan iets later het tegendeel zou beweren, al zou de grootvader twee maanden na uw schoonvader overlijden, is niet geheel ernstig. Hoe dan ook, u bleek verder niet geheel zeker te zijn wanneer dit incident met uw schoonvader was "21 augustus. Niet zeker, 21 of 23", al meende u wel een aangifte betreffende zijn vermissing te hebben neergelegd. Daargelaten het document waarnaar u verwees eerder om een erfenisregeling leek te gaan en een rechterlijke bevestiging van diens overlijden, bleek er tussen uw stukken evenwel toch een politieaangifte terug te vinden te zijn. Echter dient vooreerst te worden gewezen op toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat allerhande Syrische documenten gezien 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovendien blijkt het slechts om een aangifte te gaan, opgesteld op verzoek van de aangever, in casu uw man, en op basis van diens verklaringen, waardoor een dergelijk stuk een uiterst gesolliciteerd karakter draagt en eigenlijk amper bewijswaarde heeft. Bovendien is het uiterst bevreemdend, mocht ook de grootvader destijds het leven hebben gelaten, dit niet vermeld zou worden. Waarom er in de aangifte bovendien sprake is van een 'kidnapping', alsook 'armed groups' (meervoud), is evenmin duidelijk. Dat uw schoonvader volgens de verklaringen van uw man om het leven kwam door vier kogels, terwijl u melding maakte van drie kogels ondergraaft de geloofwaardigheid van dit stuk eigenlijk compleet (Vragenlijst CGVS, dd. 16 februari 2021, Vraag 3.5; CGVS, p. 11-13).

In elk geval zou uw man in 2018 opnieuw problemen krijgen nadat hij de woning trachtte te verkopen, doch gevraagd of er dan in de zes jaar tussenin strubbelingen waren geweest, bleek dat vreemd niet genoeg het geval te zijn. U stelde dat uw man zou worden bedreigd, maar door wie dat was bleek u niet te weten: "de burens die in hetzelfde gebouw woonden". U verwees verder naar de mensen met wie u problemen heeft als "de bewoners van El Madaeen", maar om wie specifiek het bleek te gaan, wist u niet.

Zo ook zou de woning van uw man in brand worden gestoken, maar wie daarvoor verantwoordelijk was, was u evenzeer ontgaan. U beweerde wel dat het de burens waren, maar hoe u dat precies wist bleek u toch niet zo zeker te kunnen duiden. Waarom zij zoiets zouden doen vatte u nogal summier samen als “iets cultureels” en evenmin legde u enig stuk neer ter staving van deze brandstichting. Opnieuw blijkt dit niets meer dan een blote bewering die u niet hard weet te maken. Zo ook zou u zelf hebben waargenomen dat er ramen openstonden in uw eigen huis, maar wanneer dit was kon u niet beter plaatsen dan “tussen de derde en de zevende maand”. U kon het moment waarop uw man de personen in uw woning aantrof niet beter beschrijven als “ergens in de tiende maand” en deduceerde dan maar op basis van een foto van een kapot muggennet dat het ergens tussen 25 en 27 oktober moet geweest zijn. Daargelaten een dergelijke foto louter staft dat het muggennet kapot is, kan aan dergelijke privéfoto’s hoe dan ook geen enkele waarde worden toegekend daar deze mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat worden afgebeeld. Het CGVS heeft immers geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto werd genomen. U had verder geen idee wie de binnendringers waren, al bleek u wel met enige zekerheid te kunnen stellen dat het geen dieven waren. Hoe u dan wel zou weten dat het met voorgaande problemen te maken zou hebben, bleek u evenwel niet helemaal uit de doeken te kunnen doen: “het gebeurde allemaal nadat we besloten hadden om de eigendommen te verkopen”. Wat er ook van zij, u legde naast voorgaande foto geen enkel ander begin van bewijs neer waaruit bovenstaande incidenten zouden moeten blijken. Bijgevolg blijkt ook dit niets meer dan een blote bewering die u niet hard kunt maken (CGVS, p. 13-15). Dergelijke verklaringen komen uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Dat uw man -ondanks alles- nog steeds thuis zou wonen en ook uw familie en die van uw man nog in Syrië verblijft, overigens evenmin (CGVS, p. 16).

Ten derde voegde u nog toe als ongelovige vrouw door het leven te gaan en vreesde u ook hierdoor te worden gevisieerd in Syrië, al kon ook dit niet overtuigen. Ofschoon u de laatste jaren in België gesterkt werd in uw visie, zou u dit reeds in Syrië hebben beseft in het derde middelbaar en ook uw moeder en man zouden daarvan op de hoogte zijn geweest. Hoewel zij daar klaarblijkelijk geen problemen mee hadden en uw keuzes respecteerden beweerde u in Syrië wel vaak te worden lastiggevallen omdat u geen hoofddoek zou dragen. U er dan ook op gewezen dat u niet de enige vrouw in Syrië bent die ongesluierd door het leven gaat, bevestigde u, al voegde u er wel aan toe dat u wel reeds werd aangevallen. U verwees naar meerdere woordenwisselingen per jaar en zou hierom zelfs eenmaal fysiek belaagd worden – al kon u ook dit weerom niet staven. Ofschoon het wederom slechts een blote bewering bleek, hoeft het hoe dan ook geen betoog dat dergelijke geïsoleerde ‘incidenten’ allerminst als voldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het louter verwijzen naar de algemene situatie, in casu het niet dragen van een hoofddoek, is aldus geenszins voldoende om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Waar u vervolgens zou aangeven zich sinds de burgeroorlog niet langer in een ruime straal rondom Damascus te kunnen begeven omwille van het ontbreken van uw hoofddoek, kan in deze worden verondersteld dat mocht een dergelijke reisbeweging van dusdanig belang zou zijn, het slechts een formaliteit zou moeten zijn om slechts tijdelijk een hoofddoek aan te meten, om zo te voldoen aan bepaalde culturele en/of religieuze kledingvoorschriften van anderen. Het (slechts tijdelijk) moeten dragen van een hoofddoek in Syrië kan aldus geenszins als een onoverkomelijke aanpassing beschouwd worden die gelijkgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade (CGVS, p. 16-19). Dient in deze nog te worden toegevoegd dat waar u zou wijzen op een mogelijk verhoogde kwetsbaarheid, louter en alleen omwille van het feit dat u een vrouw bent, dit evenmin kan aanvaard worden. Immers bleek u in het verleden voldoende zelfredzaam om (als vrouw) alleen richting Europa te trekken om hier een universitair diploma te behalen, trok u doorheen uw studies quasi heel Europa rond en bovendien reisde u in die periode ook meermaals alleen heen en terug naar Syrië. U blijkt aldus niet alleen voldoende zelfstandig en hoogopgeleid, ook uw familie voelde zich al die tijd klaarblijkelijk niet genoodzaakt om Syrië, ondanks de beweerde slechte omstandigheden, te verlaten. Dat u op de koop toe persoonlijk zou worden benaderd om aan de slag te gaan bij een dusdanig groot bedrijf als SyriaTel en u klaarblijkelijk huist in één van de meest welstellende gebieden van Damascus, bevestigt alleen verder dat u in Syrië in geval van een mogelijke terugkeer voldoende troeven in de hand hebt om in Syrië een duurzaam bestaan op te bouwen (CGVS, p. 4, 8-9, 10, 17-18) .

Tot slot dient opgemerkt dat mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas en/of vrees, quod non, dit compleet teniet gedaan wordt omwille van veelvuldige terugkeer richting Syrië. Zo is het bijzonder frappant dat u, die klaarblijkelijk reeds sinds lang de hoofddoek had afgezworen (zie foto’s paspoort) en wiens problemen reeds dateren uit 2012, alsnog meermaals heen-en-weer zou reizen naar Syrië in zowel 2014, 2015, 2016, 2018, 2019 en 2020 (CGVS, p. 6, 9-10). Zoals reeds eerder werd opgemerkt kan dergelijk gedrag maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het koesteren van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderstrepen het frauduleuze karakter van uw verzoek en ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat waar u zou verwijzen naar de moeilijke omstandigheden waarin u werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dit geenszins als verschoning kan gelden voor bovenstaande ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen. Immers verklaarde u zelf dat uw verklaringen door de DVZ aan u werden voorgelezen en u zelfs vier zaken kon corrigeren (CGVS, p. 2-3). Nergens blijkt verder uit dat er enig probleem zou zijn geweest met de tolk en ofschoon u beweerde dat de tolk slechts zeer summier zou vertalen bleek dit geenszins uit de vragenlijst. Bovendien verklaarde u zich na afloop akkoord met uw verklaringen en hoefde u verder niets toe te voegen (Vragenlijst CGVS dd. 16 februari 2021, Vraag 3-8). Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat met betrekking tot de notities tot het persoonlijk onderhoud, dient dan weer aangestipt te worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd ter staving van uw relaas werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien dient gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Syrische documenten gezien de corruptiegraad in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Het eigendomsbewijs, ofschoon slechts een kopie staat het bezit van een eigendom, doch niets meer, terwijl de door u neergelegde paspoorten, huwelijksakte, identiteitskaart, rijbewijs en Belgische stukken louter uw identiteit en herkomst staven, hetgeen niet ter discussie staat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Syrië wordt de EASO Country Guidance: Syria van september 2020 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2020.pdf) en het EASO COI Report: Syria - Security situation van juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_security_situation_20210714.pdf) in aanmerking genomen. In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Syrië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Syrië. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country Guidance: Syria (september 2020), beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2020.pdf; EASO COI Report: Syria - Security situation (juli 2021), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_security_situation_20210714.pdf en Algemeen Ambtsbericht Syrië (juni 2021), beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/06/14/algemeenambtsbericht-syrie-juni-2021>), blijkt dat het grondgebied van Syrië anno 2020 kan opgedeeld worden in vijf geografische zones, met name: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, dat de steun krijgt van Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noordwesten dat onder de controle van Turkije en met Turkije geaffilieerde Syrische rebellen staat; (iii) een gebied in het noordoosten van het land dat met Westerse steun onder controle staat van de Koerdische PYD/SDF; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijng gebied rond de grensovergang te Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een Syrische rebellenmilitie.

Verder slaagde het Syrische leger er (dankzij de militaire steun van Rusland en Iran) de afgelopen jaren in, aanzienlijke delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. In de eerste helft van 2018 hadden de Syrische autoriteiten het door de rebellen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en het oosten van Damascus heroverd. In juni 2018 lanceerden pro-regeringstroepen de Operatie Basalt met als doel het heroveren van het zuiden van Syrië op de gewapende groeperingen van het Zuidelijk Front. Door deze operatie herkeeg het Syrische regime in juli 2018 de volledige controle langs de grens met Jordanië en langs de bestandslinie met Israël. In maart 2021 controleerde de regering in Damascus het grootste deel van Syrië, met name de provincies Damascus, Rif Damascus, Quneitra, Dara'a, Suweida, en Tartus, het overgrote deel van de provincies Homs, Hama en Latakia, een aanzienlijk stuk van de provincie Aleppo, en het zuidelijke deel van de provincies Raqqah en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra in Syrië, zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Latakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft evenwel de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de staat in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering heeft de feitelijke controle over de politie, de veiligheidsdiensten en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen een aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied, die nominaal onder controle van de regering staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal militaire confrontaties in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen, en dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Syrië regionaal erg verschillend is. Omwille van deze sterk regionale verschillen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Syrië, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Damascus beoordeeld te worden.

De provincie Damascus, waartoe ook de Syrische hoofdstad behoort, ligt in het zuidwesten van het land en wordt volledig omringd door de provincie Rif Damascus. De stad Damascus, waarvan de bevolking ingevolge talrijke volksverhuizingen zeer heterogeen is geworden, telt meer dan 2,4 miljoen inwoners. In de stad zijn de centrale regering, de politieke en administratieve instellingen en de grote Syrische militaire instellingen en veiligheidsdiensten gevestigd.

Tijdens het conflict bleef bijna de hele provincie Damascus onder de controle van de Syrische regering en sinds mei 2018 hebben de regeringstroepen geleidelijk de controle teruggewonnen over de gebieden die in handen van de oppositie waren gevallen, wat tot een duidelijke afname van het geweld heeft geleid. In 2021 controleert het regime van Bashar Al-Assad de hele provincie.

Wat de actoren op het terrein betreft, is de door Iran gesteunde Hezbollah militair aanwezig in verscheidene wijken van Damascus. Ook zijn er door Iran gerekruteerde sjiiitische milities en vier Russische militaire basissen aanwezig. Noch oppositiegroepen, noch de Islamitische Staat zijn in Damascus aanwezig. Er zijn echter nog steeds berichten over bomaanslagen tegen militairen en veiligheidspersoneel in Damascus. Deze aanvallen worden over het algemeen toegeschreven aan een gewapende groep met de naam "Saraya Qasioun". Het bestaan van deze groep wordt echter in twijfel getrokken door sommige bronnen, die deze aanvallen eerder beschouwen als interne vergeldingsacties binnen de militaire of veiligheidsdiensten dan als aanvallen van een georganiseerde groep.

Volgens de beschikbare informatie vonden er, sinds de regering in 2018 de provincies Damascus en Rif Damascus heroverde, geen grote veiligheidsincidenten, zoals militaire operaties, meer plaats. Volgens de cijfers van ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) werden er tussen 1 januari 2020 en

31 maart 2021 41 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Damascus in verhouding tot het aantal inwoners zeer laag is, waardoor Damascus na Tartus de minst getroffen provincie van het land is.

De gemelde incidenten omvatten voornamelijk doelgerichte aanvallen (moordaanslagen, bomaanslagen) op leden van de veiligheidsdiensten of kaderleden van het regime, en Israëlische luchtaanvallen op militaire doelwitten. Tijdens de verslagperiode werden ook enkele conflicten tussen regeringsgezinde milities gemeld. Het aantal burgerslachtoffers bleef in 2020 relatief laag, naar schatting tussen 9 en 100, naargelang van de bron. In de eerste drie maanden van 2021 vielen er tussen de 1 en 13 burgerslachtoffers. Van juni 2020 tot april 2021 vielen er in het stadscentrum van Damascus geen burgerslachtoffers bij schietpartijen of gewapende conflicten.

De provincie Damascus werd in de EASO Guidance Note van september 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de provincie zou zijn. Met andere woorden, de provincie Damascus is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen in die zin aan te brengen. In het kader van de beoordelingsmarge waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de hogervermelde vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat, hoewel de provincie Damascus willekeurig geweld kent, er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in september 2020 zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon loopt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Damascus in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5 en 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster ten eerste dat er verschillende legitieme redenen kunnen zijn waarom een verzoek om internationale bescherming pas op een bepaald tijdstip wordt ingediend. Zij citeert uit “Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems” van UNHCR en meent dat het haar niet verweten kan worden dat zij getalmd heeft met het indienen van een beschermingsverzoek omdat geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie. Een dergelijke praktijk is volgens haar strijdig met het Unierecht, en meer bepaald met de lezing die het Hof van Justitie daaraan heeft gegeven in het arrest ABC t. de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 2 december 2014. Zij stipt aan dat

de commissaris-generaal rekening had moeten houden met het feit dat zij een zelfredzame vrouw is, die zich, na haar definitieve terugkeer naar België, eerst geïnformeerd heeft omtrent de asielprocedure, om zich vervolgens toe te leggen op haar examens, om nadien een beschermingsverzoek in te dienen.

Ten tweede meent verzoekster dat het onzorgvuldig is van de commissaris-generaal om louter op basis van haar heen-en-weer gereis tussen Europa en Syrië de geloofwaardigheid van haar relaas in twijfel te trekken. Zij benadrukt dat ze op ieder moment eerlijk is geweest over haar verblijf in haar herkomstland en dat er rekening moet worden gehouden met het gedwongen karakter van haar laatste verblijf in Syrië nu zij omwille van de coronapandemie niet eerder dan juli 2020 is kunnen terugkeren naar België. Ze voegt toe dat zij, sinds haar bewustwording van de gevaren die zij in haar herkomstland loopt, niet meer naar Syrië is teruggekeerd.

Ten derde, m.b.t. de weerhouden tegenstrijdigheden, voert zij aan dat zij bij de DVZ perfect melding kon maken van de islamitische afkomst van haar schoonvader, zonder hierbij afbreuk te doen aan zijn atheïstische levensbeschouwing, waarvan zij vervolgens melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij verwijst naar de COI *Syria: Targeting of Individuals* van EASO, waarin gesteld wordt dat Syrische soennieten niet beschouwd kunnen worden als een eengemaakte gemeenschap, maar eerder gezien moeten worden als een gemeenschap die bestaat uit praktiserende gelovigen, atheïsten, secularisten, volgers van sufism en radicalen.

Ten vierde erkent zij dat zij zich heeft vergist in een detail, waar zij verklaarde dat haar schoonvader is omgekomen door drie kogels, terwijl haar echtgenoot melding had gemaakt van vier kogels. Zij meent dat dit haar niet verweten kan worden.

Ten vijfde verwijt zij de commissaris-generaal het politiedocument van de hand te doen door een eenvoudige referentie aan de corruptiegraad in Syrië, wat volgens haar strijdig is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geoordeeld in arrest *M.A. t./Zwitserland*.

In een tweede onderdeel bekritiseert verzoekster de motieven omtrent de aangehaalde vrees voor vervolging omwille van haar agnostische overtuiging. Zij kaart aan dat de commissaris-generaal hier pas *in extremis* en uiterst summier op in is gegaan en dit pas nadat haar raadvrouw hierop, op het einde van het persoonlijk onderhoud, heeft gewezen. De motieven in de beslissing impliceren de veronderstelling dat zij als ongesluisde vrouw inderdaad een gegronde vrees op vervolging mag koesteren en zij haar ware identiteit bij terugkeer moet verhullen. Zij vervolgt dat de motieven in de beslissing dienaangaande strijdig zijn met artikel 10 van richtlijn 2004/83/EG en met de rechtspraak van het Hof van Justitie in arrest *XYZ t/ Minister voor Asiel en Migratie* van 7 november 2013. Zij benadrukt dat het van haar niet verwacht kan worden haar levensbeschouwing, een wezenlijk onderdeel van haar identiteit, los te laten om zich veiliger in haar land van herkomst te kunnen verplaatsen. De commissaris-generaal zou alzo haar vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, zoals gewaarborgd in artikel 9 van het EVRM, hebben geschonden.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat er in Syrië tot op heden een gewapend conflict aan de gang is, waarbij zowel het regime als niet-statelijke actoren de grootste minachting voor internationale mensenrechtelijke normen aan de dag leggen. Omdat de identiteit van degenen die haar schoonfamilie hebben afgeperst en die haar woning meermaals zijn binnengedrongen niet gekend is, dient volgens haar de vrees voor vervolging in de eerste plaats t.a.v. niet-statelijke actoren te worden onderzocht. Zij zet hierbij uiteen dat de Syrische regering noch de capaciteit, noch de wil heeft om bescherming te bieden tegen niet-statelijke overheidsactoren, waardoor er sprake is van de situatie overeenkomstig artikel 48/5, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat een Syrisch academicus bevestigd heeft dat het beleid van het Syrische regime ertoe geleid heeft dat soennitische niet-statelijke actoren inderdaad aanvallen uitvoeren ten aanzien van individuen die gepercipieerd worden als niet voldoende gelovig. Voorgaande wordt volgens haar bevestigd door de COI van EASO van maart 2020 en door UNHCR m.b.t. mensen die de Arabische Republiek Syrië ontvlucht zijn. Ze benadrukt dat ze de bescherming, die niet kan worden geboden zoals ook te lezen staat in de beslissing, wel degelijk nodig heeft.

In een vierde onderdeel voert verzoekster aan dat het niet valt uit te sluiten dat de dreiging jegens haarzelf en haar schoonfamilie uitgaat van het Syrische regime zelf, wat verklaart dat zij, noch haar schoonfamilie geprobeerd hebben om hulp vanwege de autoriteiten in te schakelen bij hun eigendomskwestie. Het feit dat de woning van haar echtgenote gesitueerd was in een gebied dat geruime tijd onder de controle heeft gestaan van de oppositie, is volgens haar ook een indicatie dat het regime erbij betrokken is. Zij wijst erop dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij tegenstander is van het regime van Bashar al-Assad. Omwille van haar standpunten meent zij een objectief risico op vervolging te lopen.

In een vijfde onderdeel voert verzoekster aan dat Syrië verwikkeld blijft in een gewapend conflict en dat ook de gebieden die onder controle van het regime staan, instabiel blijven wegens de fragiele

sociaaleconomische situatie in het land. Zoals ook in de beslissing wordt gesteld, vinden er nog gewapende aanvallen plaats, waardoor het risico op burgerslachtoffers bestaat. Zij meent dat er op dit moment geen veilige zones zijn in Syrië. Als voorafgaande bemerking in haar verzoekschrift, kaart verzoekster nog aan dat Damascus niet als stabiel kan worden beschouwd omdat dit bijdraagt tot de sluipende normalisatie van een regime dat zich nog steeds schuldig maakt aan de zwaarste internationale misdaden. Zij verwijst in dit verband naar een rapport van Human Rights Watch van 20 oktober 2021, een rapport van Amnesty International van september 2021, naar een rapport van het Syrische Netwerk voor Mensenrechten van 22 mei 2022 en tenslotte naar een reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken van 7 juni 2022.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 9 november 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EASO *Country Guidance: Syria*, november 2021;
- EUAA *COI Report: Syria - Security situation*, september 2022;
- Algemeen Ambtsbericht Syrië, mei 2022;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR): *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, Update VI, maart 2021.

Er wordt ook gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

- *COI Focus Syrië – Documentenfraude*, 23 november 2016.

3.2. Op 15 november 2022 maakt verzoekster een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country of Origin Information – Syria: Security situation*, 28 september 2022;
- Syrian Network for Human Rights, *Most Notable Human Rights Violations in Syria in October 2022*, 5 november 2022;
- International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic, *Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic*, A/HRC/51/45, 14 september 2022.

3.3. Op 7 maart 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuw stuk, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA *Country Guidance: Syria*, februari 2023.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeksters raadsman een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij het volgend nieuw stuk wordt gevoegd:

- Syrian Observatory For Human Rights, *“Israeli air strike kills 15 in Damascus”*, 20 februari 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De commissaris-generaal baseert zich, voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekster heeft haar verzoek om internationale bescherming uiterst laattijdig ingediend nu (a) haar initiële problemen reeds dateren uit 2012 en zij ook nadien problemen heeft gekend, terwijl zij sinds 2019 in België verblijft en sedert haar verblijf in België twee keer is teruggereisd naar Syrië en; (b) het niet

overtuigend is dat verzoekster zich pas bewust zou zijn geworden van de ernst van de situatie nadat haar man haar had opgebeld in oktober 2020, maar desalniettemin nog tot januari 2021 heeft gewacht om haar beschermingsverzoek in te dienen;

ii) Verzoekster legt vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen af nu (a) zij bij de DVZ verklaart dat haar schoonvader 'gewoon' moslim was, terwijl zij bij het CGVS verklaart dat hij om het leven kwam omwille van zijn atheïstische levenswandel; (b) zij bij de DVZ verklaart dat haar schoonvader geïdendeerd werd door een extremistische ex-buurman, terwijl zij bij het CGVS verklaart dat hij geen problemen had, maar vermoord werd door extremisten, maar ze niet meer met zekerheid kon zeggen dat het de ex-buurman was; (c) verzoekster eerst verklaart dat haar schoonvader twee maanden na haar grootvader is overleden, om vervolgens het omgekeerde te stellen; (d) verzoekster niet geheel zeker is wanneer het incident met haar schoonvader plaatsvond; (e) de politieaangifte de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt daar het een gesolliciteerd karakter draagt, erin melding wordt gemaakt van kidnapping, 'armed groups' en van vier kogels en uit de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van Syrische documenten zeer gering is omwille van 's lands corruptiegraad; (f) verzoekster de door haar vermelde incidenten niet aannemelijk maakt te meer nu zij en haar man geen problemen hebben gekend in de periode 2012-2018, verzoekster niet kan zeggen wie haar man zou hebben bedreigd of wie de indringers waren, haar man tot op heden nog thuis woont en zowel haar familie als de familie van haar man nog in Syrië verblijven;

iii) Waar verzoekster verklaart dat zij als ongelovige vrouw door het leven gaat en zij, omdat zij geen hoofddoek draagt, geïdendeerd wordt in Syrië kan zij niet overtuigen nu (a) zij niet de enige vrouw is in Syrië die rondloopt zonder hoofddoek; (b) zij de meerdere woordenwisselingen per jaar en éénmalige fysieke belaging niet kan staven; (c) voorgaande geïsoleerde incidenten alleszins als onvoldoende zwaarwichtig kunnen worden bestempeld om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (d) de eventuele verplichting tot het dragen van een hoofddoek tijdens het reizen rond Damascus slechts een formaliteit is, om zo te voldoen aan bepaalde culturele en/of religieuze kledingvoorschriften van anderen en het tijdelijk moeten dragen van een hoofddoek niet beschouwd kan worden als een onoverkomelijke aanpassing die gelijkgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade;

iv) Waar verzoekster zich beroept op haar kwetsbaarheid omdat zij een vrouw is, kan dit niet worden aangenomen nu (a) zij in het verleden voldoende zelfredzaam was om als vrouw alleen richting Europa te trekken en om hier een universitair diploma te behalen; (b) zij doorheen haar studies *quasi* in heel Europa heeft rondgetrokken; (c) zij in die periode ook meermaals alleen heen en weer reisde naar Syrië; (d) zij persoonlijk benaderd werd om aan de slag te gaan bij een groot bedrijf als SyriaTel; (e) zij in één van de meest welstellende gebieden van Damascus huist en (f) haar familie Syrië niet verlaten heeft;

v) Verzoeksters veelvuldige terugkeer naar Syrië ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas nu zij (a) reeds lang de hoofddoek had afgezworen zoals blijkt uit de foto op haar paspoort; (b) de problemen zijn begonnen in 2012, maar zij nadien alsnog heen- en weer heeft gereisd naar en uit Syrië in 2014, 2015, 2016, 2018, 2019 en 2020;

vi) De opmerkingen van verzoeksters raadsman omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud hebben geen betrekking op zaken die pertinent zijn voor onderhavige beslissing. Dat de omstandigheden van het verhoor bij de DVZ moeilijk zouden zijn, wordt niet aangetoond;

vii) De neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden daar (a) zij reeds grotendeels eerder werden besproken; (b) uit de toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Syrische documenten gezien de corruptiegraad in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt; (c) het eigendomsbewijs louter het bezit van eigendom staat; (d) de paspoorten, huwelijksakte, identiteitskaart, rijbewijs en Belgische stukken louter verzoeksters identiteit en herkomst staven, wat niet ter discussie staat.

M.b.t artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal wat volgt:

i) Het aantal militaire confrontaties in Syrië is sinds de tweede helft van 2018 duidelijk afgenomen en het geweldsniveau, de schaal van willekeurig geweld en de impact van het conflict in Syrië zijn regionaal erg verschillend. Aangezien verzoekster afkomstig is uit Damascus dient de veiligheidssituatie in de provincie Damascus te worden beoordeeld;

ii) Sinds de herovering door de regering van de provincies Damascus en Rif Damascus in 2018, waar als actoren de door Iran gesteunde Hezbollah, de door Iran gerekruteerde sjiiitische milities en vier Russische militaire basissen aanwezig zijn, vinden er geen grote veiligheidsincidenten meer plaats. Damascus is na Tartus de minst getroffen provincie van het land. Het gaat voornamelijk om doelgerichte aanvallen, waarbij in de periode van juni 2020 tot april 2021 geen burgerslachtoffers vielen in het stadscentrum van Damascus;

iii) Daar er in Damascus geen willekeurig geweld op grote schaal plaatsvindt, is er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist om aan te tonen dat er een reëel risico op ernstige schade bij

terugkeer naar de provincie zou zijn. Verzoekster laat na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden.

Uit voorgaande blijkt dat de motieven, die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Syrië zal worden gevisieerd omdat zij een ongelovige vrouw is en geen hoofddoek draagt (NPO, p. 10 en 17). Zij vreest daarnaast dat ze verkracht of gedood zal worden omdat zij een andere mening heeft, atheïst is en omdat ze veel eigendommen en geld heeft (NPO, p. 12 en 15).

4.4.2. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeksters lange talmen om bescherming te zoeken, bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad benadrukt dat van een persoon, die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Niet alleen gaan de vermeende gebeurtenissen die ten grondslag liggen aan verzoeksters verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk terug tot het jaar 2012, toen de problemen begonnen in hoofde van haar schoonvader en ging het Syrische conflict reeds van start in het jaar 2011 (zie verder *infra*), bovendien wachtte verzoekster nog maar liefst zes maanden na haar laatste binnenkomst in België vooraleer zij een beschermingsverzoek indiende. Dergelijk handelen getuigt allerminst van een dringende nood aan internationale bescherming. Dit geldt des te meer nu verzoekster doorheen haar verklaringen gewag maakte van verschillende problemen die zij zou gekend hebben zowel in de loop van de jaren 2018 tot 2020 als 'tijdens de oorlog'. Zij lichtte immers toe dat tijdens het jaar 2018 de woning, die ze probeerden te verkopen, in brand werd gestoken en dat haar man bedreigd werd (NPO, p. 11). Voorts maakte zij melding van het feit dat zij in het jaar 2020 verschillende keren gemerkt had dat de ramen van haar huis openstonden en dat zij schrik had omdat zij op een nacht geluid hoorde in de voortuin (NPO, p. 11). Ook lichtte zij toe dat zij tien jaar in een oorlog heeft gewoond en dat ze gemakkelijk verkracht of gedood kon worden (NPO, p. 12). Dat zij ondanks die voorgehouden problemen, bedreigingen en angst, over en weer reisde naar Syrië om uiteindelijk naar België te reizen omwille van studieredenen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van de voorgehouden problemen alsook aan de geloofwaardigheid ervan. Dat zij dan vervolgens, na haar laatste binnenkomst in België, nog een half jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt geenszins van een dringende nood aan internationale bescherming. Dat verzoekster in bezit was van een studentervisum biedt geen verschoning voor haar getalm nu dit volledig losstaat van de beoordeling inzake de nood aan internationale bescherming. Haar betoog, dat er onvoldoende rekening gehouden werd met haar situatie en zij hierbij aanstipt dat zij een zelfredzame vrouw is, die zich na haar definitieve terugkeer naar België, eerst geïnformeerd heeft omtrent de asielprocedure om zich vervolgens toe te leggen op haar examens, om nadien een beschermingsverzoek in te dienen, kan hieraan hoegenaamd geen afbreuk doen en bevestigt nogmaals het gebrek aan nood aan internationale bescherming.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer verzoekster specifiek bevraagd heeft omtrent de redenen die dergelijke laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoekster gaf aan dat zij niet beseft hoe gevaarlijk het was toen zij midden in het incident zat, maar dat zij na het telefoontje van haar man eind oktober niet meer tegen de angst en schrik kon (NPO, p. 16). Dergelijke uitleg, die niet meer dan loutere beweringen betreffen, kan de Raad, net zomin als de commissaris-generaal overtuigen. Dit geldt des te meer nu, zoals

ook *supra* uiteengezet, verzoekster wel degelijk aangaf dat zij reeds in Syrië angstig was (NPO, p. 11: “*Ik had schrik; ik wou man niet wakker maken. Ik was bang*”) en bezwaarlijk kan voorhouden dat zij pas jaren later, na haar laatste aankomst in België tot dat besef zou zijn gekomen. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoekster dan nog eens, na dit telefoongesprek met haar man, een half jaar zou wachten om het beschermingsverzoek effectief in te dienen. Verzoekster voert geen dienstige elementen aan ter verklaring voor het laattijdig indienen van haar beschermingsverzoek.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest ‘*A, B en C tegen de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*’ van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 december 2014 en naar wat de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen stelt in “*Beyond Proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems*”, herinnert de Raad eraan dat (i) verzoekster *in casu* geen dienstige elementen aanbrengt ter verklaring van het laattijdig indienen van haar beschermingsverzoek en dat (ii) haar verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel als mogelijk werd ingediend. Zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra* en *infra*, worden in de bestreden beslissing nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Dit neemt alleszins niet weg dat de omstandigheid, dat verzoekster pas op 14 januari 2021, zijnde een half jaar na haar laatste binnenkomst in België oftewel zijnde meer dan 9 jaar sinds het begin van de oorspronkelijke problemen ten aanzien van haar schoonvader en 10 jaar na aanvang van het Syrische conflict, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een *contra*-indicatie vormt voor de algehele ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Bovendien getuigt verzoeksters veelvuldig heen-en-weer gereis tussen Europa en Syrië allerminst van een nood aan internationale bescherming, zoals op goede gronden werd toegelicht door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Verzoekster keerde immers nog tweemaal terug naar Syrië in 2020 en dit nadat zij reeds onder meer geconfronteerd werd met een in brand gestoken huis, een leeggeroofde winkel, bedreigingen die werden geuit ten aanzien van haar man (NPO, p. 11 en 14) en met verschillende aanvallen omdat zij geen hoofddoek droeg (NPO, p. 17). Dat zij op ieder moment eerlijk geweest is over haar verblijf in haar herkomstland en dat haar laatste verblijf in Syrië ongewild langer heeft geduurd omwille van COVID-19-pandemie, doet aan voorgaande geen afbreuk. Bovendien was verzoekster tijdens haar laatste verblijf in Syrië ook in staat om zich te richten tot haar autoriteiten om haar paspoort te hernieuwen, dat werd afgeleverd op 6 juli 2020 in Damascus City (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 paspoort).

Verzoeksters afwachtende houding en herhaaldelijk heen-en-weer gereis naar Syrië stroken op geen enkele manier met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte zoals terecht werd geoordeeld door de commissaris-generaal.

4.4.3. De Raad oordeelt vervolgens in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaringen omtrent de oorzaak van haar problemen allerminst geloofwaardig zijn.

4.4.3.1. Waar verzoekster vervolgens uiteenzet dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid nu zij bij de DVZ perfect melding kon maken van de islamitische afkomst van haar schoonvader, zonder afbreuk te doen aan diens atheïstische levensbeschouwing, kan zij niet worden gevolgd. Op de vraag bij de DVZ, om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar herkomstland, antwoordde verzoekster wat volgt: “*De vader van mijn man was een moslim en zijn moeder een christen*” (AD CGVS, vragenlijst, punt 5), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaande haar schoonvader het volgende verklaarde: “*De reden van zijn dood was dat hij atheïst was, en hij maakte dat bekend*” (NPO, p. 11). Daar voorgaande tegenstrijdigheid betrekking heeft op de kern van verzoeksters vluchtrelaas, nu zij aangeeft dat haar problemen zijn begonnen in 2012 met de dood van haar schoonvader, draagt die wel degelijk bij tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Dat in de COI Syria: *Targeting of Individuals* wordt gesteld dat Syrische soennieten niet beschouwd kunnen worden als een eengemaakte gemeenschap, maar eerder als een gemeenschap die bestaat uit praktiserende gelovigen, atheïsten, secularisten, volgers van sufism en radicalen (p. 77), doet aan voorgaande geen afbreuk. Immers, van verzoekster, die beweert dat haar problemen teruggaan tot 2012 en meer specifiek tot de moord op haar schoonvader omwille van zijn geloofsovertuiging, kan verwacht worden hieromtrent coherente verklaringen af te leggen, waartoe zij aldus niet in staat bleek.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnd door haar wisselende verklaringen. Bij de DVZ verklaarde zij dat haar schoonvader gevisieerd werd door een extremistische buurman (Verklaring, punt 3.5) terwijl zij bij het CGVS aangaf hierover twijfels te hebben (NPO, p. 12). Bij het CGVS gaf ze eerst aan dat haar schoonvader twee maanden na diens vader werd vermoord (NPO, p. 12) om vervolgens het tegenovergestelde te beweren, waar zij verklaarde dat haar grootvader gedood werd twee maanden na de dood van haar schoonvader (NPO, p. 13). Het is vervolgens ook opmerkelijk dat verzoekster niet zeker weet wanneer precies het incident met haar schoonvader plaatsvond, waar zij verklaarde “21-8. Niet zeker, 21 of 23” (NPO, p. 12).

Waar zij vervolgens verklaart dat zij een aangifte heeft over zijn “vermissing”, doelt verzoekster in wezen op een politieaangifte (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9 aangifte) opgesteld op datum van 26 augustus 2012. Uit voormeld document blijkt dat naar aanleiding van een aangifte door verzoeksters echtgenoot, de heer Y.M.A.K., een onderzoek werd geopend naar de ‘*kidnapping*’ van zijn vader, de heer M.M.A.K. door een ‘*armed group*’ alsook naar zijn dood. Er wordt gesteld dat de heer M.M.A.K. ontvoerd en gemarteld werd op datum van “8/21/2012” en dat zijn auto en telefoon werden meegenomen. Verzoeksters echtgenoot beweert ook dat zijn vader begraven werd in een niet-bereikbaar massagraf waardoor dit niet kan worden nagegaan. Vervolgens wordt de getuigenis van verzoeksters echtgenoot opgenomen in de aangifte en wordt gepreciseerd dat diens vader vermoord werd door vier kogels. Verzoekster heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van gewapende groeperingen die haar schoonvader hadden ontvoerd. Zij verwees daarentegen expliciet naar de betrokkenheid van de ex-buurman (Vragenlijst, punt 3.5.). Waar in de politieaangifte verzoeksters man verklaart dat hij op dezelfde dag dat zijn vader werd meegenomen, via de mensen uit de buurt had vernomen dat hij vermoord werd, strookt dit wederom niet met verzoeksters verklaringen, waar zij stelde dat zij dit veel later vernamen via Facebook (Vragenlijst, punt 3.5.). De inhoud van het desbetreffende document ondersteunt verzoeksters verklaringen op geen enkele wijze en is derhalve niet van die aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Dit geldt des te meer nu uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat allerhande Syrische documenten gezien de hoge corruptiegraad in Syrië eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (AD CGVS, landeninformatie, documentenfraude; Algemeen ambtsbericht Syrië, p. 35), waardoor de bewijswaarde zeer gering is.

4.4.3.2. Waar verzoekster, onder verwijzing naar het arrest *M.A. t. Zwitserland* betoogt dat de commissaris-generaal het voorgelegde politiedocument (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, de politieaangifte) niet van de tafel kan vegen door te verwijzen naar de hoge graad van corruptie in Syrië, dient erop te worden gewezen dat uit de voormelde motieven blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de politieaangifte niet van aard is om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen niet enkel omwille van de hoge graad van corruptie in Syrië, doch eveneens terecht overweegt dat de inhoud van deze brief de nodige vragen doet rijzen nu deze niet strookt met haar verklaringen. De Raad stelt vast dat de aangifte van 26 augustus 2012 werd opgesteld enkel op basis van de verklaringen van haar man. Enkel op basis daarvan kan niet geverifieerd worden of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan voormelde aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeksters echtgenoot, slechts een uitermate geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien moet erop worden gewezen dat deze klacht niet verder aangevuld wordt met voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen nu hoger is gebleken dat de verklaringen van verzoekster en de inhoud van de klacht niet overeenkomen. De geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten wordt hierdoor ondermijnd.

4.4.3.3. Ook voor wat betreft haar verklaringen omtrent de problemen die haar man zou hebben gekend, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster zeer vaag blijft. Zo kon zij geen informatie geven over wie haar man zou hebben bedreigd en legde zij ook hieromtrent wisselende verklaringen af. Zij verklaarde immers eerst dat ze problemen kenden met de bewoners van El Madaeen (NPO, p. 13) om vervolgens te stellen dat de burens hun woning in brand hadden gestoken (NPO, p. 14). Dat verzoekster op de vraag, waarom men de woning van haar man in brand zou steken, niet verder kwam dan te stellen dat het “iets cultureels is” en zij voor het overige niet in staat bleek te zijn om het moment waarop er vreemde mannen in hun huis zouden zijn geweest, te situeren in de tijd (NPO, p. 14), komt de geloofwaardigheid van haar relaas evenmin ten goede. Daarenboven verblijven zowel de familie van haar man (NPO, p. 16), als haar eigen familie in Damascus (NPO, p. 5-6), wat de geloofwaardigheid van haar relaas alsook de ernst van haar vermeende familie-gerelateerde problemen op de helling plaatst.

Verzoekster is niet in staat om de motieven dienaangaande, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, te weerleggen.

4.4.4. Uit de landeninformatie blijkt dat tijdens het conflict in Syrië de fundamentele rechten van Syrische vrouwen op ernstige wijze zijn verslechterd, wat een impact heeft op alle aspecten van hun leven, waaronder hun veiligheid alsook hun sociaaleconomische en gezondheidssituatie (EUAA, *Country Guidance Syria*, p. 106 – 120; zie ook EASO, *COI Syria Situation of women*, februari 2020 waarnaar de EUAA, *Targeting of individuals*, p. 108 verwijst). Waar verzoekster stelt dat zij als vrouw een risico loopt op vervolging bij terugkeer naar Syrië, kan weliswaar niet worden ontkend dat de toestand van vrouwen in Syrië zorgwekkend is, doch wijst de Raad er tevens op dat het louter behoren tot “*de sociale groep van de vrouwen*” niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 173-174). Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor verzoekster in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter, zoals *infra* zal blijken, in gebreke blijft.

4.4.4.1. Vooreerst maakt verzoekster haar profiel als kwetsbare Syrische vrouw niet aannemelijk. Hoewel verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat zij vreesde dat zij tijdens de oorlog in Syrië verkracht of gedood zou worden (NPO, p. 12) en zij bij de DVZ aangaf dat de criminelen in Syrië, om mannen pijn te doen, mikken op vrouwen (Vragenlijst, punt 3.5), merkt de Raad op dat het uiten van een algemene vrees niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Hierbij dient er vooreerst aan te worden herinnerd dat de ernst van verzoeksters vrees om het slachtoffer te worden van seksueel misbruik of te worden vermoord tijdens het Syrische conflict, ten stelligste wordt gerelativeerd door haar eigen gedrag, namelijk het veelvuldig in- en uitreizen van haar herkomstland alsook haar getalm bij het indienen van een beschermingsverzoek (zie *supra* punt 4.3.2.). Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat meisjes en vrouwen zich vaak onveilig voelden aan de *checkpoints* (EUAA, *Syria: Socio-economic situation in Damascus city*, augustus 2022, p. 24 waarnaar verwezen in de EUAA *Country Guidance Syria*, februari 2023), heeft verzoekster op geen enkel moment gewag gemaakt van concrete incidenten of een vrees voor seksueel geweld waarmee zij zou zijn geconfronteerd tijdens haar binnenkomsten in Syrië noch tijdens haar verblijf aldaar. Hierbij dient te worden aangestipt dat verzoekster zich in haar verzoekschrift ook zelf voorstelt als een zelfredzame vrouw, wat overigens ook steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster sedert 2011 verschillende reizen heeft ondernomen zowel naar als buiten Europa en zij in Europa alleen heeft rondgereisd, gestudeerd en gewoond. Verder was zij in staat om tijdens haar verblijf in Syrië verschillende jobs uit te oefenen. Zij werkte namelijk als vertaler in een Franse school en als persoonlijk assistente voor de CEO van SyriaTel (NPO, p. 5-10). Bovendien heeft verzoekster in Syrië een familiaal netwerk; haar echtgenoot, met wie zij religieus in het huwelijk trad op 30 juni 2019 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5), haar beide ouders, haar twee zussen en haar broer die overigens allen nog woonachtig zijn in Damascus stad (NPO, p. 5-6; Verklaring DVZ, punten 13A, 13B, 17). Dat verzoekster, omwille van haar vrouw-zijn, nood heeft aan internationale bescherming kan geenszins blijken.

4.4.4.2. Ten tweede, waar verzoekster aangeeft dat zij geen hoofddoek wenst te dragen en hierdoor vreest om vervolgd te worden bij terugkeer, stelt de Raad vast dat, ook al blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Syrische samenleving omschreven wordt als conservatief en dat de normen en waarden ten aanzien van vrouwen streng zijn, er ook seculiere individuen en families zijn. Bovendien zijn er geen officiële kledingvoorschriften, maar wel bepaalde sociale verwachtingen. Hierbij is verzoeksters regio van herkomst van belang nu in de grote steden zoals Damascus, verzoeksters herkomstregio (alsook in Aleppo en in de kustregio) er meer vrijheid is voor een vrouw om zich modern te kleden (Algemeen ambtsbericht Syrië Mei 2022, p. 60; UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 163). Verzoekster toont niet aan dat haar familie hierin alsnog een belemmerende factor zou spelen. Integendeel, zij verklaarde expliciet dat haar familie respect heeft voor haar visie op religie en dat haar man er ook van op de hoogte is dat zij agnost is (NPO, p. 17 en 18). Waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar verklaarde dat zij meerdere keren gevisieerd en aangevallen werd omdat zij een vrouw is zonder hoofddoek (NPO, p. 17), oordeelt de Raad dat de ernst ervan ten stelligste ondermijnd wordt en dit wederom door haar eigen gedrag gezien haar herhaaldelijke terugkeer naar Syrië alsook haar getalm na haar laatste binnenkomst

in België om een beschermingsverzoek in te dienen, zoals reeds afdoende werd uiteengezet *supra* (punt 4.4.2.).

4.4.5. Waar verzoekster aanvoert dat zij daarenboven nog vreest voor vervolging omdat zij agnost is, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie blijkt dat, hoewel afvalligheid strafbaar is binnen de islam, een afvallige of atheïst niet om die reden te maken krijgt met de Syrische autoriteiten of met strafrechtelijke vervolging. Er wordt op gewezen dat de reactie van de familie zal afhangen van hoe conservatief de familie is. Hierbij herhaalt de Raad dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat haar familie haar visie op religie respecteert, waardoor er alleszins geen enkele indicatie is voor sociale uitsluiting. Bovendien heeft verzoekster op geen enkel moment gewag gemaakt van het actief promoten van haar ideologie waardoor er evenmin indicaties zijn dat zij op grotere weerstand uit de gemeenschap zou hebben gestuit. Dat verzoekster dient te vrezen voor haar religieuze overtuiging blijkt allerm minst, te meer nu zij afkomstig is uit Damascus City, waar het volgens de bronnen allerm minst waarschijnlijk is dat dergelijk profiel tot fysiek geweld jegens die persoon zal leiden (Algemeen ambtsbericht Syrië Mei 2022, p. 70).

Bovendien leest de Raad dat het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken op basis van gesprekken met vertrouwelijke bronnen kon vaststellen dat, behalve ISIS, er geen andere partijen in het conflict zijn die zich op grond van etniciteit, religie, beroep of andere kenmerken met ideologische motieven op bepaalde groepen richten. De vijandigheid is gebaseerd op tegengestelde politieke affiliaties en ideologieën waarbij religie een rol kan spelen. In een rapport gepubliceerd in oktober 2019 door het *Governance and Social Development Resource Centre* werd geoordeeld dat veel etnisch-religieuze groepen "*minder om religieuze redenen werden aangevallen en meer vanwege vermeende vooringenomenheid of sympathie voor een bepaalde hoofdrolspeler in het conflict*". (*Targeting individuals*, p. 76). Verzoekster maakt hiervan allerm minst gewag. Gelet op voorgaande kan verzoekster, die zich in haar verzoekschrift beroept op arrest XYZ t/ Minister voor Aziel en Migratie van 7 november 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, bezwaarlijk voorhouden dat van haar verwacht zou worden om haar ware identiteit te verhullen bij terugkeer naar Syrië, waardoor haar verwijzing hiernaar niet dienstig is. Dat verzoekster, omwille van het feit agnost te zijn, nood heeft aan internationale bescherming, kan gelet op de elementen die heden voorliggen, geenszins blijken.

4.4.6. Waar verzoekster nog opwerpt dat de Syrische regering noch de capaciteit noch de wil heeft om bescherming te bieden tegen niet-statelijke overheidsactoren, oordeelt de Raad dat vermits verzoekster er niet in geslaagd is aan te tonen dat haar relaas en beweerde vrees, waarvoor zij meent zich op de bescherming van haar autoriteiten te moeten kunnen beroepen, gegrond zijn, is een desbetreffende nood aan nationale bescherming niet aan de orde.

4.4.7. Uit een lezing van alle beschikbare landeninformatie blijkt dat het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië (EUAA, *Country Guidance Syria* van februari 2023, p. 51-53; EUAA "*Syria: Targeting of individuals*" september 2022, p. 31; EASO "*Syria Situation of returnees from abroad*", juni 2021, p.1-22; Algemeen Ambtsbericht Syrië, mei 2022, p. 83-85; UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 112-115).

Hoewel het Syrische ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2019 een circulaire heeft uitgevaardigd waarbij de bestraffing van illegaal vertrek door middel van gevangenisstraf en/of boetes, die voorheen van kracht was, wordt opgeheven, moeten Syriërs die hun land illegaal verlaten hebben - dit is zonder 'exit stamp' - zich nog wel melden bij de (lokale) politie of veiligheidsdiensten waar ze zullen worden ondervraagd over de redenen waarom zij Syrië hebben verlaten en hun activiteiten in het buitenland, hetgeen kan leiden tot dagvaarding, ondervraging, en/of arrestatie en detentie.

Verder moeten Syriërs bij terugkeer twee procedures doorlopen. Beide procedures worden geleid door de Syrische inlichtingendienst en bestaan uit een "security clearance" en een "status settlement". Het onderscheid tussen beide procedures is niet helder noch is er sprake van een eenduidig proces dat garanties biedt voor een veilige terugkeer.

Het verkrijgen van een veiligheidsmachtiging komt in wezen neer op een antecedentenonderzoek, waarbij wordt nagegaan of de betrokkene gekend is wegens deelname aan protesten, kritiek op de regering of voor het opnemen van wapens tegen de regering. Als onderdeel van het terugkeerproces wordt van veel terugkeerders vereist dat zij een vorm van individuele verzoening met de Syrische overheden aangaan. Dit verzoeningsproces houdt in dat de terugkeerder persoonlijke informatie aan de regering moet verstrekken, zoals over het verleden van zijn familieleden of zijn sociale media-accounts.

Bij de grensovergangen zijn er verschillende instanties die controles uitvoeren. De soort en de aard daarvan kunnen per grensovergang verschillen, afhankelijk van de locatie, de datum, de ambtenaren van

dienst en de omstandigheden van de terugkerende Syriër, bijvoorbeeld of deze destijds illegaal het land verlaten had. Voor zover bekend zijn deze factoren bepalend voor hoe men in de praktijk behandeld wordt – en niet zozeer de etniciteit of religie.

Volgens één bron zijn er geen gevolgen bekend wegens het indienen van een beschermingsverzoek in het buitenland noch is er informatie voorhanden dat dergelijke verzoekers specifiek werden gestraft bij terugkeer. Diezelfde bron stelt dat terugkeerders, die niet betrokken waren bij de oppositie en Syrië alleen vanwege de oorlog hebben verlaten, bij terugkeer meestal geen problemen ondervonden tenzij iemand tijdens hun afwezigheid bij de autoriteiten had aangegeven dat zij bijvoorbeeld betrokken waren bij activiteiten tegen de regering van Syrië.

Andere bronnen maken evenwel melding van personen die bij terugkeer vervolging ondervonden omdat zij Syrië illegaal hadden verlaten, omdat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland of vanwege hun gebied/regio van herkomst. Tevens zijn er meldingen dat terugkeerders, onder wie personen die voorafgaand aan hun terugkeer een individuele verzoening met de Syrische autoriteiten hadden gesloten, onderworpen werden aan mensenrechtenschendingen door de Syrische autoriteiten. Deze verzoeningsprocedure biedt zodoende geen garantie voor een probleemloze terugkeer. Verder blijkt dat de Syrische autoriteiten om meerdere redenen een specifieke terugkeerder kunnen viseren. Zo zijn er meldingen van arrestaties van terugkeerders gebaseerd op algemene beschuldigingen van ‘terrorisme’, vaak gebaseerd op de bewering dat een familielid banden heeft met de politieke/gewapende oppositie, omdat de terugkeerder afkomstig is van een gebied dat eerder in handen was van de oppositie, of omwille van hun beweerde deelname aan protesten en oppositiebewegingen in de begindagen van de opstand in Syrië of vanwege vermeende kritiek op Syrië. Zo zijn er meldingen van arrestaties van terugkeerders gebaseerd op algemene beschuldigingen van ‘terrorisme’, vaak gegrond op de bewering dat een familielid betrokken was bij de politieke/gewapende oppositie, omdat de terugkeerder afkomstig is van een gebied dat eerder in handen was van de oppositie, of omwille van hun beweerde deelname aan protesten en oppositiebewegingen in de begindagen van de opstand in Syrië of het bekritisieren van Syrië. Bij de meeste terugkeerders zal sprake zijn van verschillende redenen waarom zij destijds vertrokken zijn, waardoor er dus verschillende redenen kunnen zijn waarom zij bij terugkeer verdacht zijn, waarbij ook het eerdere vertrek als een indicatie voor oppositie of dissidentie kan worden beschouwd.

In sommige gevallen kan de behandeling waaraan terugkeerders worden blootgesteld zo ernstig zijn dat het neerkomt op vervolging indien daarbij een verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in het Vluchtelingenverdrag vastgesteld kan worden. In gevallen waarin geen *nexus* kan worden aangetoond, kunnen de implicaties van het verlaten van Syrië een relevante overweging zijn met betrekking tot subsidiaire beschermingsstatus. Deze implicaties moeten ook in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bereidheid van de Syrische autoriteiten om bescherming te verlenen en bij de beoordeling van het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is en dat de nodige voorzichtigheid geboden is.

In casu zijn er in hoofde van verzoekster geen elementen aanwezig die erop wijzen dat zij een zodanig profiel heeft met grote zichtbaarheid of publiek karakter dat zij bij terugkeer naar Syrië in het vizier zou komen van de Syrische autoriteiten. Ook hier dient te worden herhaald dat verzoekster nooit gewag heeft gemaakt van dergelijke problemen tijdens haar herhaaldelijke binnenkomsten in Syrië. Bovendien, zoals *supra* gesteld, is verzoeksters regio van herkomst hierbij ook van belang. Verzoekster is afkomstig van de provincie Damascus, waar de Syrische regering grotendeels de controle is blijven behouden doorheen het conflict (zie *infra* punt 4.5.). Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat zij wel degelijk verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij een tegenstander is van het regime van Bashar al-Assad en dat zij omwille van haar standpunten een objectief risico op vervolging loopt, kan zij niet worden bijgetreden. Immers, niet alleen kwam verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder dan te stellen dat zij het niet eens is met het beleid van al-Assad (NPO, p. 8), bovendien verklaarde zij dat zij nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten of medeburgers (Vragenlijst, punt 3.7) en dat zij niet actief is geweest in een organisatie, vereniging of partij (Vragenlijst, punt 3.3). Daarenboven was verzoekster tewerkgesteld bij SyriaTel, wat zij zelf omschrijft als een overheidsinstelling en werd zij door dit bedrijf, dat op zoek was naar een personal assistent voor de CEO, gecontacteerd (NPO, p. 8). Bovendien maakte verzoekster op geen enkel moment gewag van het feit dat zij haar werkzaamheden bij SyriaTel in 2018 heeft beëindigd omwille van een vrees voor vervolging. Dat verzoekster beschouwd zal worden als een tegenstander van het regime bij terugkeer naar Syrië, betreft aldus niet meer dan een blote bewering, die op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt en evenmin steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij vóór haar vertrek uit

Syrië reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Syrische autoriteiten, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster Syrië verliet omwille van persoonlijke problemen met de Syrische autoriteiten, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met die autoriteiten een risico zou lopen om te worden geviséerd, laat staan dat haar vertrek uit Syrië om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoekster enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Syrië alsnog in het vizier van de Syrische autoriteiten zou komen.

4.4.8. Tot slot laat de verzoekende partij de overige motieven aangaande de door haar neergelegde stukken onbesproken. Verzoekster brengt geen argumenten bij die de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat allerhande Syrische documenten gezien de hoge corruptiegraad in Syrië eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (AD CGVS, landeninformatie, documentenfraude; Algemeen ambtsbericht Syrië, p. 35), kan weerleggen.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat verzoeksters paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, Belgische verblijfskaart en de stukken aangaande de verbintenis tot tenlasteneming voor haar verblijf in België (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 4 en 11), de huwelijksakte afgesloten tussen verzoekster en de heer Y.M.A.K. op 30 juni 2019, de verkoopakte (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7), die aantoonde dat een verkoop van een appartement werd afgesloten tussen de partijen Y.M.A.K. en B.D. op datum van 27 december 2019 en het eigendomsattest (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8) bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen. De in voormelde documenten bevattende informatie wordt door de commissaris-generaal, noch de Raad betwist. Het overlijdensattest van verzoeksters schoonvader van 26 november 2012 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) waarin de datum van overlijden vastgelegd wordt op 21 augustus 2012, zegt niets over de omstandigheden waarin verzoeksters schoonvader is overleden. Ook hier stelt de Raad vast dat het overlijden *an sich* niet wordt betwist en het document niet van die aard is om bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. Voor wat betreft de aangifte (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*, waaruit is gebleken dat de inhoud van het stuk verzoeksters verklaringen niet onderschrijft en dat de bewijswaarde ervan uiterst relatief is. Tenslotte dient m.b.t. de neergelegde foto (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10) te worden vastgesteld dat afgezien van het feit dat niet kan worden vastgesteld wat of wie staat afgebeeld op de ongedateerde en onduidelijke foto, dergelijke privé-foto door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld en aldus geen bewijswaarde heeft. De Raad besluit aldus in navolging van de commissaris-generaal dat de door verzoekster neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

4.4.9. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, oordeelt de Raad dat er in hoofdte van verzoekster geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een risico op vervolging of op ernstige schade.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Syria*” van EUAA van februari 2023 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen (p. 134-135):

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) het aantal burgerslachtoffers;
- (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

4.6.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt wat volgt.

In de loop van het Syrische gewapend conflict, dat ontstond als een burgeropstand tegen de regering, geïnspireerd door de Arabische Lente in 2011, is Syrië het toneel geworden van een reeks met elkaar doorkruisende conflicten, waarbij zowel een resem aan interne als internationale actoren betrokken waren. Het geweld tussen de Syrische regering en de oppositie, de inspanningen van een door de VS geleide coalitie om ISIS te verslaan en de militaire operaties van Turkse troepen tegen Syrische Koerden, vormden de kern van het Syrisch conflict. Complexe allianties, verschuivende loyaliteiten, rivaliteiten en

tegenstrijdige belangen tussen de betrokken actoren blijven het machtsverevenwicht beïnvloeden en onzekerheid in de hand werken.

De onafhankelijke internationale onderzoekscommissie van de Verenigde Naties inzake de Syrische Arabische Republiek (UNCOI) heeft in februari 2022 vastgesteld dat vijf buitenlandse militaire strijdkrachten - waaronder Iran, Israël, Rusland, Turkije en de Verenigde Staten van Amerika - evenals niet-statelijke gewapende groeperingen en door de VN aangewezen terroristische groeperingen actief blijven in Syrië (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 17).

Tijdens de periode 2018-2020 slaagde de Syrische regering erin om de controle te hernemen over grote delen van Syrië, wat een impact heeft gehad op de veiligheidssituatie in het land, niettegenstaande er nog burgerslachtoffers (zijn) blijven vallen (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 13 en 41).

In september 2021 publiceerde de VN haar eerste cijfer m.b.t. slachtoffers sinds 2014. Tussen maart 2011 en maart 2021 werden 350.209 doden geïdentificeerd. Dit cijfer omvatte 27.126 kinderen. Van het totale dodental werden 143.350, of 40,9 %, geïdentificeerd als burgerdoden. Momenteel stellen de meeste internationale deskundigen dat het totale aantal dodelijke slachtoffers in Syrië sinds het uitbreken van de oorlog in 2011 ergens rond de 500.000 of hoger ligt, maar geven hierbij aan dat dit zeer ruwe schattingen zijn. Volgens *Syrian Observatory for Human Rights* (SOHR) bereikte het totale dodental tussen maart 2011 en mei 2021 606.000, waarvan de organisatie zelf ongeveer 495.000 dodelijke slachtoffers had gedocumenteerd. In het jaar 2021 registreerde SOHR 3.746 dodelijke slachtoffers, waaronder 1.505 burgers, het laagste jaarlijkse dodental sinds het begin van het conflict in 2011 (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 59-60).

Volgens de non-profit organisatie *Action on Armed Violence* (AOAV), die wereldwijd slachtoffers van explosieve wapens registreert, is de omvang van het explosieve geweld in Syrië in 2021 verder afgenomen, ook al bleef Syrië voor het tweede jaar op rij, het op één na zwaarst getroffen land wereldwijd. De gegevens voor 2021 lieten een daling zien van 33% in het aantal burgerslachtoffers (van 3.013 in 2020 naar 2.016 in 2021) (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 52).

Volgens ACLED werden er tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022 in Syrië 12.194 veiligheidsincidenten geregistreerd: 2.345 werden gecodeerd als gevechten, 7.466 als explosies/geweld op afstand, en 2.383 als geweld tegen burgers. De meeste veiligheidsincidenten werden geregistreerd in de provincies Aleppo (2.776), Idlib (2.253) en Hasaka (1.671). De laagste aantallen veiligheidsincidenten werden geregistreerd in de provincies Quneitra (58), Damascus (21) en Tartous (6) (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 57).

De UNHCR schatte dat het conflict tegen juni 2022 ongeveer 5,6 miljoen Syrische vluchtelingen uit het land had verdreven. Eind 2021 verbleven 6,7 miljoen Syriërs in eigen land en waren er 6,7 miljoen ontheemden, waarbij ongeveer 80 % van de ontheemde huishoudens ten minste vier jaar in ontheemding leefde. In 2020 en 2021 werd een algemene daling van het aantal grootschalige ontheemden waargenomen als gevolg van een algemene afname van het geweld (EUAA, *Syria Security Situation*, p. 63). Dezelfde trend zette zich door in 2022 nu UNOCHA tussen januari 2022 en april 2022 nog een totaal van 62.300 ontheemden waarnam doorheen heel Syrië en in mei het aantal op 15.975 kwam te liggen, waarvan 81% in de provincies Idlib en Aleppo (EUAA, *Syria Security Situation*, p. 65).

Wat betreft de spontane terugkeer van intern ontheemden in 2021, registreerde UNOCHA er in totaal 169.000, met het grootste aantal in de provincies van Idlib, Aleppo, het landelijke Damascus en met het laagste aantal terugkerende intern ontheemden in Sweida, Tartous en Latakia (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 65).

Anno 2022 kan het Syrische grondgebied worden verdeeld in vijf geografische zones: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, gesteund door Rusland en Iran, ii) een gebied in het noorden van het land onder controle van Turkije en de met Turkije geassocieerde Syrische rebellen, iii) een gebied in het noordoosten van het land onder controle van de Koerdische PYD/SDF, gesteund door westerse landen, (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land en v) het woestijngebied rond de grensovergang bij Tanf in het oosten van Syrië, dat door de VS en een rebellenmilisie wordt gecontroleerd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat het aantal incidenten in Syrië sedert de tweede helft van 2018 is afgenomen, dat die trend zich verder heeft doorgezet in de daaropvolgende jaren en dat de omvang van het geweld, de mate van willekeurig geweld en de gevolgen van het conflict in Syrië

naargelang de regio sterk verschillen. Wegens de grote verschillen tussen de regio's is het belangrijk om niet alleen rekening te houden met de huidige situatie in Syrië in het algemeen, maar ook met verzoeksters daadwerkelijke bestemming. Dit wordt ook bevestigd in de *Country Guidance Syria* van EUAA van februari 2023.

4.6.3. Gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Syrië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Damascus beoordeeld te worden en dus verzoeksters daadwerkelijke bestemming.

Uit de landeninformatie blijkt dat de provincie Damascus tijdens het conflict grotendeels onder controle is gebleven van de Syrische regering. Er kon een verbetering worden waargenomen van de veiligheidssituatie sinds de Syrische regering er de volledige controle heeft genomen in 2018 (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 20; EASO *COI Report on Syria: Targeting of Individuals*, p. 13).

Niettegenstaande er nog steeds sprake is van een gewapend conflict in de provincie Damascus, waar op het terrein de door Iran gesteunde Hezbollah, de door Iran gerekruteerde sjiiitische milities en vier Russische militaire basissen aanwezig zijn, is het niveau van willekeurig geweld significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Dit blijkt uit wat volgt.

Hoewel sinds de Syrische regering in 2018 het omringende platteland heroverde en dat de aanslagen gepleegd binnen de provincie Damascus zeldzaam zijn geworden, werden er tijdens de verslagperiode (tussen april 2021 en juli 2022) verscheidene incidenten gemeld gericht tegen functionarissen of aanhangers van de Syrische regering. Het ging onder meer om drie dodelijke bomaanslagen op militaire bussen in augustus 2021, oktober 2021, en februari 2022, en een aanslag met een IED op een niet-burger in april 2022. Eén van de incidenten betrof een aanslag in Masaken al-Haras, een gebied dat voornamelijk wordt bewoond door Alawitische leden van het militaire en veiligheidsapparaat van de Syrische regering en hun gezinnen en dat bekend staat om zijn strenge beveiliging. Hoewel aanslagen vaak niet werden opgeëist, werd het waarschijnlijk geacht dat voormalige rebellen (d.w.z. personen met de "motieven, vaardigheden en middelen om aanslagen te plegen") achter sommige van de gemelde incidenten in de stad Damascus en omgeving zaten. In september 2021 eiste ISIS de verantwoordelijkheid op voor de vernietiging van een gasleiding die de elektriciteitscentrales van Deir Ali en Tishreen bevoorradde, alsook van twee hoogspanningsmasten. De groep noemde de aanval onderdeel van een nieuwe "economische oorlog" tegen de Syrische regering. Bovendien werden tijdens de verslagperiode verscheidene aanvallen door Israëlische troepen geregistreerd, die gericht waren op locaties op of nabij de internationale luchthaven van Damascus, waaronder militaire posten en opslagplaatsen van troepen van de Syrische regering van Soedan, Iraanse troepen of door Iran gesteunde milities.

Tijdens de verslagperiode (tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022) heeft ACLED in de provincie Damascus 21 veiligheidsincidenten geregistreerd, waarvan 2 gecodeerd als gevechten, 11 explosies/geweld op afstand en 8 geweldsincidenten tegen burgers. Alle veiligheidsincidenten werden geregistreerd in Damascus-stad. Tijdens de verslagperiode werden zeer weinig veiligheidsincidenten geregistreerd in de provincie Damascus. Het "*Syrian Network of Human Rights*" (SNHR), de voornaamste bron voor wat betreft de vaststellingen van de burgerslachtoffers in Syrië registreerde in 2021, één burgerslachtoffer (gedocumenteerd in januari 2021) in de provincie Damascus, terwijl er in de eerste zeven maanden van 2022 drie burgerslachtoffers werden geteld (twee in mei 2022 en één in juni 2022) (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 14 en 186-187-188).

Vanaf januari 2022 bedroeg het aantal intern ontheemden in de provincie Damascus 609.682. In 2021 registreerde UNOCHA ongeveer 1.000 verplaatsingen van intern ontheemden uit de provincie Damascus en 398 verplaatsingen naar de provincie. In de eerste vijf maanden van 2022 registreerde UNOCHA 552 verplaatsingen van intern ontheemden uit en 62 naar de provincie Damascus.

In 2021 werden ongeveer 11.000 verplaatsingen van intern ontheemden vanuit de provincie en ongeveer 2.000 verplaatsingen naar de provincie geregistreerd. In de eerste vijf maanden van 2022 registreerde UNOCHA 2.671 verplaatsingen van intern ontheemden die terugkeerden uit de provincie en 725 die terugkeerden naar de provincie.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Damascus geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op

ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Syrië* van februari 2023.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse op basis van recente landeninformatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie inzake de provincie Damascus kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde citaten uit een rapport van Human Rights Watch van 20 oktober 2021, een rapport van Amnesty International van september 2021 en een rapport van het Syrische Netwerk voor Mensenrechten van 22 mei 2022, waarin melding wordt gemaakt van mensenrechtenschendingen en controles aan *checkpoints* ondanks de daling van het geweldsniveau, liggen in dezelfde lijn als voorgaande analyse. Hetzelfde geldt voor wat betreft het in verzoeksters aanvullende nota vermelde artikel *Most Notable Human Rights Violations in Syria* van oktober 2022 van het SNHR en van het rapport van *The Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic* van 14 september 2022, die overigens door verzoekster niet verder worden besproken. Ook het ter terechtzitting neergelegde artikel van SOHR van 20 februari 2023, waarin melding wordt gemaakt van Israëlische aanvallen op een gebouw van Syrische regeringsofficieren en op bepaalde gebieden in Damascus, waarbij verschillende raketten door de Syrische defensie werden neergehaald, ligt in dezelfde lijn van wat *supra* werd uiteengezet. Wat betreft het reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken van 7 juni 2022, stelt de Raad vast dat dit bestemd is voor toeristen en niet te beschouwen is als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar verzoekster, die wel deze nationaliteit heeft en van dit land afkomstig is.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt dat de bevoegdheid van zowel de commissaris-generaal als de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden voorgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. M. MAES,
mevr. I. FLORIO,

kamervoorzitter IVde kamer,
kamervoorzitter XIde kamer,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS